

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., právnej veci žalobcu: **V. s.r.o.**, so sídlom A., právne zastúpeného JUDr. M., advokátom vo Z., proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát SOI Bratislava**, Prievozská č. 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0029/99/08 zo dňa 19.3.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S 21/08-43 zo dňa 2.4.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S 21/08-43 zo dňa 2.4.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. SK/0029/99/08 zo dňa 19.3.2008, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj č. P/0387/06/07 zo dňa 3.12.2007 o uložení pokuty žalobcovi v sume 20 000 Sk (663,88 €) pre porušenie § 15 ods. 3 a § 18 ods. 1 a ods. 4 zákona

č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“). O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu účastníkom konania nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie i postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom, žalovaný pri vyvedení zodpovednosti za porušenie povinností postupoval v súlade so zákonom a pri určení výšky sankcie, pri aplikácii správnej úvahy, prihliadol na charakter, závažnosť a následky porušenia zákona.

Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že žalobca porušil povinnosti uvedené v zákone. Obranu žalobcu v súvislosti s neumiestnením reklamačného poriadku v prevádzke (rámovanie reklamačného poriadku) považoval z účelovú a k jeho námietke, že odborné posúdenie tovaroznalca je preukázateľným a postačujúcim dôkazom uviedol, že ide o doklad neoverený, bez akejkoľvek originality a v žiadnom prípade neobstojí tvrdenie, že ho dal vypracovať v Poľsku preto, že znalci v Slovenskej republike sú finančne nároční.

K námietke nesprávnej aplikácie právneho predpisu krajský súd uviedol, že zákon nadobudol účinnosť 1.7.2007 a keďže v daných prípadoch sa do 30.6.2007 nezačali žiadne konania, zo žiadneho ustanovenia zákona ani nevyplýva, že by sa na tieto konania mal vzťahovať doterajší predpis a kontrola bola vykonaná 25.9.2007 na základe podnetov spotrebiteľov k reklamáciám z 15.8.2007 a 16.8.2007, t. j. za účinnosti zákona, neobstojí názor žalobcu, že žalovaný mal postupovať podľa starého zákona.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal ho zmeniť a žalobe vyhovieť. K porušeniu povinnosti vyplývajúcej z § 15 ods. 3 zákona uviedol, že v prevádzke na D. mali zamestnanci na sebe rifle a čierne svetre, ktoré ich podľa jeho názoru dostatočne odlišovali od spotrebiteľov a preto v tomto prípade nepovažoval porušenie povinnosti za preukázané. V súvislosti s porušením povinnosti podľa § 18 ods. 1 zákona tiež zotrval na svojej obrane, že reklamačný poriadok nebol na mieste dostupnom spotrebiteľovi z dôvodu jeho rámovania, no zároveň by bol na požiadanie spotrebiteľom k nahliadnutiu. V oboch prípadoch podľa žalobcu žalovaný neprihliadol na charakter protiprávneho konania,

závažnosť porušenia povinností, spôsob a následky porušenia a v prvom prípade samotné porušenie ani nebolo dostatočne preukázané.

Žalobca nesúhlasil ani s tvrdeným porušením povinnosti vyplývajúcej z § 18 ods. 4 zákona a poukázal na to, že dal vypracovať odborné vyjadrenie znalca – tovaroznalca pri priemyselnej komore v Krakowe, v odbore obuvníctvo, z dôvodu, že na území Slovenskej republiky má monopolné postavenie v oblasti posudzovania väd obuvi spoločnosť V. s.r.o., ktorej ceny za odborné posúdenie sú podľa žalobcu neprimerane vysoké. Aplikáciu § 2 písm. n/ zákona považoval za spornú, pretože poznámka pod čiarou nie je podľa neho záväznou a aj podľa judikátu Európskeho súdneho dvora v prípade Dassonville č. 8/74 sú neprípustné všetky pravidlá, ktoré obmedzujú obchod a členské štáty majú povinnosť uznávať kvalifikácie a predpoklady pre výkon činností a členstva v profesných komorách. Preto odborné posúdenie znalcom riadne zapísaným do zoznamu znalcov v Malopoľskej komore remesiel a odborností, pričom Poľsko je členom EÚ, bolo podľa neho postačujúce.

Žalobca ďalej namietal, že v oboch prípadoch išlo o reklamáciu obuvi zakúpenej za účinnosti zákona č. 634/1992 Zb. a nie nového zákona a preto sa na reklamácie mal vzťahovať starý zákon. Tiež tvrdil, že reklamácia obuvi z 16.8.2007, nebola v podstate reklamáciou v zmysle zákona, ale len účelovou snahou spotrebiteľky dosiahnuť vrátenie peňazí potom, ako trikrát uplatnila reklamáciu na tú istú vadu.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Trval na tom, že pri rozhodovaní vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu a so všetkými námietkami žalobcu sa riadne vysporiadal. Tvrdenia žalobcu o nedostatočnom preukázaní porušenia povinností vyplývajúcich z § 15 ods. 3 a § 18 ods. 1 zákona a následnom sankcionovaní považoval za účelové, pretože tieto tvrdenia žalobcu nemajú oporu v skutočnostiach zaznamenaných v inšpekčných záznamoch. Námietky žalobcu, že ak aj boli preukázané porušenia zákonných povinností, nedosahovali by potrebnú intenzitu na uloženie pokuty, označil za neopodstatnené a nemajúce oporu v zákone, ktorý v § 24 ods. 1 stanovuje, že za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi ES v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru pokutu do 2 000 000 Sk a pri určení výšky pokuty sa podľa § 24 ods. 5 zákona prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinností, spôsob a následky

porušenia, pričom správny orgán v preskúvanom rozhodnutí tieto ustanovenia zohľadnil a pokutu uložil na základe zákonom povolenej voľnej úvahy pričom uvedené rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Žalovaný nesúhlasil s námietkami žalobcu o nesprávnej aplikácii zákona z dôvodu, že výrobky, ktorých sa reklamácie týkali, boli zakúpené za účinnosti predchádzajúceho zákona. Poukázal na § 29 zákona, podľa ktorého konania začaté do 30.6.2007 sa dokončia podľa doterajších predpisov, no v predmetných veciach sa žiadne konanie, či už správne alebo reklamačné, pred uvedeným dátumom nezačali.

K neuznaniu odborného posudku znalca z Poľska poukázal na definíciu obsiahnutú v zákone č. 382/2004 Z.z., na ktorý zákon odkazuje a ktorý predstavuje právnu úpravu znaleckej činnosti. Tento zákon v § 2 ods. 1 písm. a/ a b/ jednoznačne stanovuje, kto je znalcom a podľa § 7 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 382/2004 Z.z. ministerstvo zapíše do zoznamu znalcov aj takú právnickú či fyzickú osobu, ktorá je oprávnená vykonávať obdobnú činnosť v členskom štáte EÚ a zložila vyrovnávaciu skúšku. J., ktorý v predmetnej veci vyhotovil stanoviská, ani jednu z uvedených podmienok nesplnil a preto nebolo možné ním vydané stanovisko považovať za znalecký posudok vydaný v súlade so zákonom, nehovoriac o tom, že toto stanovisko nebolo spotrebiteľovi poskytnuté v slovenskom jazyku. V súvislosti s prípadom Dassonville č. 8/74 pripomenul, že toto sa zaoberá zákazom kvantitatívneho obmedzenia dovozu medzi členskými štátmi a nie otázkou odborných posudkov.

Na záver uviedol, že podľa zákona zodpovedá porušiteľ zákonných povinností objektívne, bez ohľadu na to, či k porušeniu povinností došlo úmyselne alebo z nedbanlivosti. Tvrdenia žalobcu, že porušenie § 15 ods. 3, resp. § 18 ods. 1 zákona nebolo závažné a takým by bolo iba v prípade opakovaného porušenia, nemá podľa žalovaného oporu v zákone, pretože samotný zákon umožňuje uloženie pokuty až do 2 000 000 Sk za porušenie povinností uvedených v zákone alebo v právnych aktoch ES v oblasti ochrany spotrebiteľa a za opakované porušenie týchto povinností umožňuje uloženie pokuty až do výšky 5 000 000 Sk, z čoho ej zrejmé, že správny orgán je povinný uložiť sankciu už v prípade prvého porušenia povinnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 8. februára 2011, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že dňa 25.9.2007 bola vykonaná kontrola v prevádzke žalobcu na D. na základe podnetu spotrebiteľa č. 691/07 a v prevádzke na K. na základe podnetu spotrebiteľa č. 696/2007. V oboch prevádzkach boli kontrolou zistené v podstate rovnaké porušenia zákona a to porušenie § 15 ods. 3 zákona spočívajúce v tom, že zamestnanci v prevádzkarni, ktorí prichádzajú do styku so spotrebiteľom, nemali označenie alebo odev, ktoré by ich odlišilo od spotrebiteľov, ďalej za porušenie § 18 ods. 1 zákona spočívajúce v tom, že reklamačný poriadok nebol v prevádzke na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi a tiež pre porušenie § 18 ods. 4 zákona, ktoré spočívalo v porušení povinnosti predávajúceho vybaviť reklamáciu v zákonom stanovenej lehote, keď táto bola uplatnená 15.8.2007 a predávajúcim bola zamietnutá bez toho, aby doložil svoje zamietavé stanovisko odborným posúdením v zmysle § 2 písm. n/ zákona. Uvedené zistenia boli zaznamenané v inšpekčných záznamoch č. 36103 a 36102 a na podklade prvostupňový správny orgán oznámil žalobcovi dňa 5.11.2007 začatie správneho konania.

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. P/0387/06/07 zo dňa 3.12.2007 uložil žalobcovi pokutu vo výške 20 000 Sk (663,88 €) pre porušenie povinností vyplývajúcich z § 15 ods. 3, § 18 ods. 1 a ods. 4 zákona.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. SK/0029/99/08 zo dňa 19.3.2008 napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonosti a postupu správneho orgánu súd prihladne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov pre marenie výkonu kontroly orgánom kontroly vnútorného trhu (ďalej len zákon č. 128/2002 Z.z.) je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"). Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len "ústredný inšpektorát") a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len "inšpektorát"), a to:

- a) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,
- d) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj,
- e) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,
- f) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,
- h) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Podľa § 15 ods. 3 zákona predávajúci a jeho zamestnanci v prevádzkarni, ktorí prichádzajú do styku so spotrebiteľom, musia mať označenie alebo odev, ktoré ich odliší od spotrebiteľa; táto povinnosť sa nevzťahuje na predaj na trhovách miestach.

Podľa § 18 ods. 1 zákona predávajúci je povinný spotrebiteľa riadne informovať o podmienkach a spôsobe reklamácie vrátane údajov o tom, kde možno reklamáciu uplatniť, a o vykonávaní záručných opráv. Reklamačný poriadok musí byť na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi.

Podľa § 18 ods. 4 zákona predávajúci alebo ním poverený zamestnanec alebo iná povinná osoba určená na opravu je povinný vybaviť reklamáciu ihneď, v zložitých prípadoch do troch pracovných dní. Do tejto lehoty sa nezapočítava čas potrebný na odborné posúdenie vady. Vybavenie reklamácie však nesmie trvať dlhšie ako 30 dní. Po uplynutí tejto lehoty má spotrebiteľ rovnaké práva, akoby išlo o vadu, ktorú nemožno odstrániť. Predávajúci je povinný, ak reklamáciu neuzná do troch pracovných dní, výrobok zaslať na vlastné náklady na odborné posúdenie. Predávajúci je povinný na požiadanie orgánu dozoru zaslanie alebo výsledky odborného posúdenia preukázať.

Na účely zákona sa podľa § 2 písm. n/ zákona rozumie odborným posúdením vyjadrenie znalca 6) alebo stanovisko vydané autorizovanou, notifikovanou alebo akreditovanou osobou, 7.)

Poznámka č. 6) v ustanovení § 2 písm. n/ zákona odkazuje na zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z.z.“), ktorý upravuje podmienky výkonu znaleckej činnosti, tlmočnickej činnosti a prekladateľskej činnosti, práva a povinnosti znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, ako aj podmienky činnosti znaleckých ústavov, a pôsobnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo") pri výkone ich činnosti.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z.z. znalec, tlmočník alebo prekladateľ je fyzická osoba alebo právnická osoba splnomocnená štátom na vykonávanie činnosti podľa tohto zákona, ktorá je

- a) zapísaná v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov alebo
- b) nezapísaná v tomto zozname, ak je ustanovená za znalca, prekladateľa alebo tlmočníka podľa § 15.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z.z. ministerstvo zapíše fyzickú osobu bez splnenia podmienok uvedených v § 5 ods. 1 a právnickú osobu bez splnenia podmienok uvedených v § 6 ods. 1 do zoznamu ako znalca, ak

- a) preukáže, že je oprávnená vykonávať činnosť obdobnú znaleckej činnosti podľa tohto zákona v niektorom z členských štátov Európskej únie alebo v inom zmluvnom štáte Dohody o Európskom hospodárskom priestore a
- b) zložila vyrovnávaciu skúšku; ak o zápis žiada právnická osoba, vyrovnávaciu skúšku je povinná zložiť aspoň jedna osoba, ktorá je jej spoločníkom, členom alebo zamestnancom v pracovnom pomere dohodnutom na neurčitý čas.

Podľa § 24 zákona za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000 Sk; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 5 000 000 Sk (ods. 1).

Pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti (ods. 5).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov

v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu v súvislosti s preukázaným porušením povinnosti vyplývajúcej z § 18 ods. 4 zákona. Z tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva pre predávajúceho povinnosť v prípade, ak neuzná reklamáciu do 3 pracovných dní, výrobok zaslať na odborné posúdenie a toto, resp. doklad o zaslaní na odborné posúdenie, je potom povinný na požiadanie predložiť príslušnému orgánu dozoru. Z inšpekčného záznamu č. 36102 vyplýva, že spotrebiteľka si uplatnila u predávajúceho reklamáciu, ktorú jej tento do 3 pracovných dní neuznal a preto inšpekcia od predávajúceho požadovala predložiť písomnosť preukazujúcu zaslanie reklamovanej obuvi na odborné posúdenie, no predávajúci žiadny doklad v čase kontroly nepredložil a dokonca ani v 30-dňovej lehote spotrebiteľku neinformoval o vybavení reklamácie, resp. v tejto lehote požadovaný doklad nepredložil kontrolnému orgánu (spotrebiteľke predložil len doklad v poľskom jazyku zo dňa 29.8.2007). Aj z inšpekčného záznamu č. 36203 vyplýva, že predávajúci neuznal reklamáciu do 3 pracovných dní a na požiadanie nepredložil žiaden doklad, ktorým by preukázal, že reklamovanú obuv zaslal na odborné posúdenie.

Tvrdenie žalobcu, že reklamovaný tovar bol zaslaný na odborné posúdenie, neobstojí, pretože čo sa rozumie pod pojmom odborné posúdenie a aký subjekt je oprávnený ho vykonať, definuje zákon v § 2 písm. n/ a v zákone č. 382/2004 Z.z. Informáciu predloženú spotrebiteľke v poľskom jazyku, spracovanú J., tovaroznalcom pri priemyselnej komore v Krakowe v odbore obuvníctvo, nebolo možné považovať za odborné posúdenie v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, pretože osoba J. nie je znalcom v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z.z. a nie je ani osobou zapísanou do zoznamu znalcov podľa § 7 ods. 1 zákona a tomuto záveru neodporuje ani poukazovanie žalobcu na prípad Dassonville č. 8/74, ktorého obsahom bol zákaz kvantitatívneho obmedzovania dovozu medzi členskými štátmi EÚ a netýkal sa otázky uznávania odborných posudkov medzi členskými štátmi.

K porušeniu povinnosti predávajúceho (§ 15 ods. 3 zákona) spočívajúcemu v tom, že zamestnanci v prevádzkarni žalobcu, ktorí prichádzajú do styku so spotrebiteľom, nemali v čase kontroly označenie alebo odev, ktoré ich odlišia od spotrebiteľa, odvolací súd poukazuje

na obsah inšpekčného záznamu č. 36102 z kontroly v prevádzke žalobcu na D. , z ktorého takéto zistenie jednoznačne vyplýva, pričom prítomná vedúca prevádzky, ktorá sa k obsahu záznamu a zisteným porušeniam zákona do záznamu písomne vyjadrila, k tomuto zistenému porušeniu nič nenamietala.

V konaní sa preukázalo, že v čase kontroly v oboch prevádzkach nebol reklamačný poriadok umiestnený na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi v zmysle § 18 ods. 1 zákona a preto neobstojí námietka žalobcu, že reklamačný poriadok by bol na požiadanie k nahliadnutiu spotrebiteľom a v prevádzke nebol na viditeľnom mieste preto, že ho dali v tom čase zarámovať. Túto námietku, ktorú žalobca uvádzal až v štádiu správneho konania, pričom vedúca prevádzkarne do záznamu nič také neuviedla, považuje aj odvolací súd za účelovú, ktorú by i tak ako právne bezvýznamnú nebolo možné zohľadniť, keďže zákon jednoznačne hovorí o umiestnení reklamačného poriadku na viditeľnom mieste dostupnom spotrebiteľovi, pričom ani v jednej z prevádzok žalobcu tomu tak nebolo.

Námietka žalobcu, že k porušeniu povinností došlo neúmyselne, nie opakovane a z nich vyplývajúce následky nedosahovali takú úroveň, že by pre ne mal žalovaný žalobcu sankcionovať, nebola spôsobilá spochybniť zákonnosť postupu žalovaného v predmetnej veci s poukazom na ustanovenie § 24 zákona výslovne stanovujúceho povinnosť pre orgán dozoru uložiť pokutu v stanovenom rozsahu za akékoľvek porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zákona. Na úvahu správneho orgánu je ponechaná výška sankcie v zákonom vymedzenej sadzbe. Ak príslušný správny orgán zistí opakované porušenie povinností, zákon umožňuje uloženie pokuty s vyššou hornou sadzbou, pričom nevyžaduje, aby k porušeniu povinností došlo úmyselne, pretože, ako správne poznamenal žalovaný, predávajúci zodpovedá za porušenie zákonných povinností objektívne, teda bez ohľadu na to, či povinnosť porušil z nedbanlivosti alebo úmyselne.

Podľa názoru odvolacieho súdu v rozhodnutí bola dostatočným spôsobom zdôvodnená výška uloženej pokuty, je z neho zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil pri uložení sankcie, keď uviedol ako posudzoval charakter protiprávneho konania, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinností, a zdôraznil, že porušenie povinností bolo zistené nezávisle v dvoch prevádzkach žalobcu.

S poukazom na správnosť uvedených zistení, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu a z ktorých správne vychádzal aj krajský súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, nebolo možné odvolacie námietky žalobcu, ktoré boli totožné s dôvodmi odvolania v správnom konaní, považovať za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi krajského súdu a keďže odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť jeho vecnú správnosť, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Vzhľadom na to, že žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, súd mu v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 8. februára 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová